

Passem a un nou escenari

written by Josep Maria Mas | 25 de juny de 2021

Si alguna cosa ens ha ensenyat el procés, de deu anys ençà, és que els líders i partits polítics que ens han portat fins a on som ara han cobert i cremat una etapa de l'independentisme institucional.

És evident i no ens negarem l'evidència que els indults als ostatges polítics han estat i seran un condicionant, no tan sols per allò que hi ha escrit i signat *de facto*, per no rebutjar-los de pla els afectats, sinó també per una tutela efectiva dins les mateixes estructures executives d'aquells que haurien de ser completament neutrals i fer valdre el mandat de les urnes sobiranes.

L'orgull de la victòria civil de la gent de Catalunya en un referèndum al qual tothom estava cridat i va poder votar amb uns estàndards absolutament homologables internacionalment, amb sistemes de cens electoral digital, amb observadors internacionals i estructurat amb una coherència autoorganitzativa pròpia de societats civils avançades, no ens pot ser arrabassat per la inacció del mandat sobirà popular per polítics encadenats en vida i supeditats.

Ens hem fet adults en aquest recorregut i ens hem adonat de moltes coses i la més impactant de totes és que Espanya és irreformable. Cap nova neotransició ha de fer-nos perdre més el temps i menys l'oportunitat i embranzida que suposa tindre l'aval i les conviccions intactes.

L'actual govern espanyol ha hagut de claudicar i forçar la carta dels indults que tenia reservada per a una negociació posterior, perquè en política res es fa a canvi de res. Aquests indults recents als presos i preses polítics són condició perquè Europa no es trenqui la cohesió entre els estats que tenen democràcies més avançades i han de "suportar"

la xacra d'un "soci" que sempre ha tingut en el supremacisme la seva vergonyosa supèrbia pàtria. El lema ja ho diu: "Todo por la Pàtria", la seva, és clar.

I així ha estat, des que tota la maquinària processal, començant pels deliris de l'Institut armat, continuant per la novel·lística dels Togats de l'Ala i acabant per les Cadiraïres representants de la vergonya i l'odi a la diversitat d'una nació feta a base de "còpia i enganxa" d'escuts històrics, units per un bordó de llis per uns interessos medievals i molta repressió sanguinària, ha violat una democràcia immadura.

Catalunya s'ha descobert forta i valenta i ha trobat un nou camí, que ha d'encetar per a sobreposar-se dignament i avançar. Perquè la gent està preparada, disposada i encoratjada a seguir defensant l'octubrisme i allò que va representar la seva autoorganització i esperit civil. I aquesta lluita ni s'acaba, ni ens la faran acabar. S'ha de continuar amb nous espais, amb gent nova, amb moviments de base, amb opcions polítiques regenerades i totalment democràtiques per avançar.

Els nous espais polítics

En totes les conteses electorals dels últims anys ens hem estat afartant de missatges messiànics, amb eslògans grandiloqüents i llargs terminis d'indefinició temporal i idealisme esotèric, que més enllà de les il·lusions terrenals, eren beuratges preparats als laboratoris dels druides de les executives-empresa-caverna, per a fer-nos "volar" als seus mons imaginaris, que sols cercaven la perpetuació de la fantasia amanida amb la droga mediàtica dels seus bruixots a sou i fer-nos callar en un somni repetitiu.

Últimament, però, a les acaballes de les danses circulars del bucle somnífer autonomista, han aparegut nous actors polítics, que sent nouvinguts a l'espectacle, han estat valents

voluntaris, que han cregut i creuen en la política, com a fórmula de reformar el sistema de democràcia directa i participació ciutadana, recolzats pels nous mitjans tècnics digitals i de coneixement compartit, que poden incidir i renovar el poder per fer-lo més horitzontal, passant el testimoni a la sobirania popular.

Malauradament, aquests nous espais han estat titllats de turbo-indepes, hiper-ventilats, extremistes i radicals. Res més allunyat de la realitat, contra aquells a qui aquesta fornada d'empoderament popular s'enfronta per a traspassar els límits que ens imposen i coaccionen, per a no perdre les cadires que tant agraden, com a bons negats i covards que curen les seves panxes agraïdes són.

Molts de nosaltres diem: res de referèndums acordats a taules opaques d'executives representatives amb interessos condicionats i molt més de sobiranies populars. Calen nous lideratges més líquids i menys cuinats per la maquinària de control social.

Els moviments socials

L'assemblea nacional catalana és, des de la seva fundació, un epicentre de trobada de les diferents sensibilitats de l'independentisme i els hi admiro enormement les pressions a banda i banda de tots costats que van rebre i reben constantment. Imagino un fortíssim desgast humà i personal d'aquells i aquelles que s'han posat voluntàriament al capdavant d'aquest dic de contenció dels partits polítics amb interessos empresarials de la captació del vot despistat.

Perquè sí, és necessàriament imperiós tenir un ens independent d'ingerències, que abanderi els anhels incondicionals de la ciutadania i sobirania de la gent de Catalunya, per a enfrontar-se a les barbaritats de l'aquelarre autonomista que ens vindrà a sobre amb tota l'escenografia que pretén esbudellar les consciències de l'independentisme.

A partir de ja, tenim un reguitzell de simbolismes, que ens afartaran els egos, però que no són més que focs d'artifici i alhora rabior continguda si no troben "sortides".

La força de la gent ha destriar el gra de la palla i trobar en la crítica i la formulació d'un relat verídic, la fórmula per tombar una nova transició molt ben dissenyada per professionals de dins i fora de Catalunya que ens vol silenciar per dècades. Ens cal ser focus d'anàlisi qualitatiu i quantitatiu de cadascuna de les coaccions mediàtiques i tenir una veu pròpia, per reescriure la realitat del dia a dia i programar les estratègies de l'ara i el demà. La fi dels llacets i el victimisme ja són el passat i les associacions han d'evolucionar.

Els Països Catalans

En tota estratègia hi ha un punt de màgia o de sort, inclús potser de vegades de "retorn als orígens", que sempre han estat allà. En el cas de Catalunya, sempre "enrocada" dins el seu Principat, cal obrir les mires i observar la immensitat de la Nació Catalana per descobrir que no tot comença ni acaba aquí.

Tenim una cultura mil·lenària que vol i ha de traspasar les fronteres provincials administrades per aquells que ens volen desunits. Mars, ports i cels que hem deixat massa temps de vetllar.

És l'hora, doncs, de reforçar les aliances inter-territorials dels límits de l'independentisme catalanista i apropar-nos a les terres de València, les Illes, Catalunya del Nord, les franges, i totes aquelles ribes que l'empremta catalana abandera en una sola senyera. Els Països Catalans, com a nou escenari d'expansió i il·lusions contemporànies ha de guanyar a un atlantisme centrifugador bàrbar insensible a les diversitats i ha de rellevar aquesta incívica forma d'imposició inquisitorial imperialista, que res té a veure amb

la nostra forma de veure i viure el món.

Ens cal enfortir els llaços socials-cívics-culturalsterritorials mediterranis, per a convertir-nos en un contrapoder i regió europea de primer ordre i nivell, com així ho són altres en l'entorn de l'Europa que volem ser i podem fer realitat.

L'Europa de les regions

No serem ni la primera ni l'última regió rica i plena de l'Europa que ens alliberarem dels estats nació, si ho fem possible entre tots i totes, amb les particularitats de cada territori, amb la seva idea sobirana de país i organització civil empoderada.

Per això ens cal ser forts i no deixar-nos engolir per les amenaces mentals dels relats i tempestes de confusió que ens bolcaran a sobre a partir d'ara.

Europa precisa i demana que Catalunya abanderi un canvi de l'Espanya, no a l'inrevés, i això ho hem de deixar nítidament clar amb la nostra renúncia a l'abandó de la lluita per la defensa de les llibertats individuals i col·lectives de la terra que compartim.

Com és el no acceptar cap més perdó, que no sigui la nostra reconciliació amb els mandats que emergeixin de les urnes de la dignitat i no pas de les falses "bondats" dels botxins. Si volem ser un nou estat europeu dins les regions de l'Europa que esdevindran, hem de divorciar-nos del llast que mai ens voldrà lliures.

És per això que hem "passat de pantalla" i ara ens toca l'evolució natural de l'independentisme institucional al sobiranisme popular per al divorci definitiu. Europa ens espera si som capaços de demostrar que volem ser europeus. Si no, continuarem sent espanyolets assimilats.

Som un país transversal i unit de sobirania popular legítima. Catalunya ha de liderar el moviment de la societat independentista al marge dels partits, que ens retornen al passat per a la seva pròpia supervivència i genuflexió a un Estat, amb el qual no poden o no volen lluitar.